

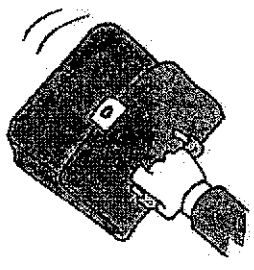
'Jongens, terugkomen!
En wel onmiddellijk!'
De onderwijzer klinkt boos.
Heel boos zelfs!

'Wat is er aan de hand meester?' vraagt Eric poeslief.
'Wat er is?'

Moet je die beestenbende hier eens zien.
Ongeloflijk, ik weet niet wat ik zie.
Ruim alles maar eens netjes op.
Eerder gaan jullie niet naar buiten.'
De kinderen kijken verbaasd rond.
Is het hier een bende?
Er liggen wat jassen op de grond.
En een stel boekentassen hangt niet op hun plaats.
Maar verder is er toch niets aan de hand?

'Het valt toch wel mee?' bromt Joris zacht.
Hij raapt zijn jas op.
'Daar is de kapstok, Joris.
Ophangen waar hij hoort die jas.'
'Ja mijnheer,' zegt Maartje snel.
'Ik word er zenuwachtig van,' sist ze tegen Eric.
'Wat heeft de meester nou toch?
Zo doet hij anders nooit!'
'Er komt iemand op bezoek,' zegt Eric.
Hij pakt inhussen zijn tas op.
'Een inspectrice of zo.
Dat is een belangrijke vrouw.'
'Wat komt die doen dan?'

Joris komt bij hen staan.

'Kijken hoe het hier op school is.
Dat zei mijn vader.'

'O,' zegt Joris.

'Is dat alles.'

Wat kan er dan misgaan?

Dit is toch een superleuke school?'

'Die dame maakt ook een rondwandeling.
Door de hele school.'

En dan kijkt ze of alles schoon is.'

Eric raapt een plujsje op.

'Nou, schoon is het hier wel.
Je kunt van de grond elen.'

'Brf, ik moet er niet aan denken,' griezelt Maartje.
Inhussen is de gang opgeruimd.

'Goed, ga maar naar buiten.'

De meester loopt naar de koffiekamer.

'Hoe vaak komt zo'n inspectrice?'

Joris kijkt Eric onderzoekend aan.

'Over vier jaar komt ze terug,' lacht Eric.

'Van die grappenmaker hebben wij nooit meer last!'

'Er zijn hier een hoop campings,' zegt papa.

'We zoeken er een uit zonder disco.'

Toet, toet! Papa drukt lang op zijn claxon.

'Ik kan die tractor niet inhalen,' moppert hij.

'Dat is het nadeel van een caravan achter je auto.'

Bianca en Tom zitten te smullen op de achterbank.

Ze kregen bij het pompstation ieder twee euro's.

Daar hebben ze cola en snoep voor gekocht.

Papa en mama namen een croissant.

Mama bladert in de campinggids.

'Ik wil ook geen camping met disco,' zegt ze.

'Dan dreun je 's nachts je bed uit.'

'Camping Club du Lac', staat er boven de ingang.

'Du Lac, dat is "bij het meer"; zegt papa.

Ze gaan te voet de camping verkennen.

'Groot zwembad,' roepen Tom en Bianca.

'Keurige wc's met genoeg closepapier,' zegt mama.

En papa zegt: 'Ik zie geen disco.'

Kom, we gaan direct kijken of er nog plaats is.'

Die avond zijn ze allemaal moe.

Tom en Bianca zijn naar het zwembad geweest.

Ze hadden al meteen contact met een Frans meisje.

Ze woont in een camper vlakbij hen.

'Ik heb kunstjes gedaan in het water,' vertelt Tom.

'Later word ik acrobaat.'

'Pff,' zegt Bianca, 'ik dacht cowboy.'

Papa belt met zijn secretaresse.

'Een directeur heeft nooit vakantie,' zegt hij.

Mama zit in de verte te staren.

'Wat zou dat zijn daar, die pijpjes?' vraagt ze.

'Zeg schat, heb je gevraagd of er een disco is?'

Papa legt de telefoon in zijn kofferjke.

'Hè, disco? Ik heb geen disco gezien,' geeuwt hij.

'Wat je niet ziet, dat is er niet.'

Oh, ik ga lekker vroeg naar bed.'

Papa knipt het licht uit in de caravan.

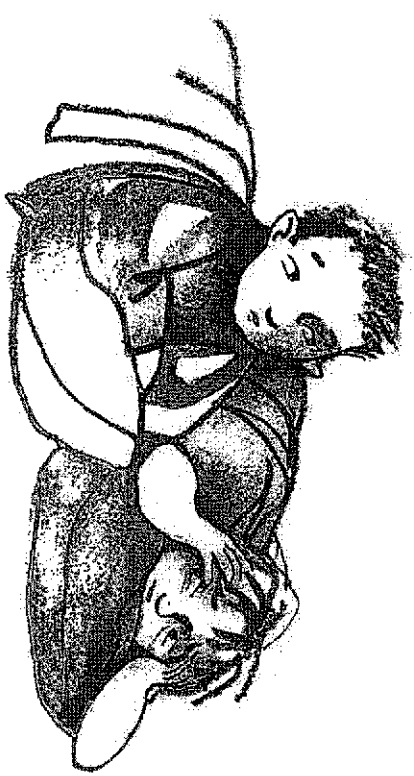
Op de camping schuift een stuk grasmat opzij.

De pijpjes komen omhoog uit de grond.

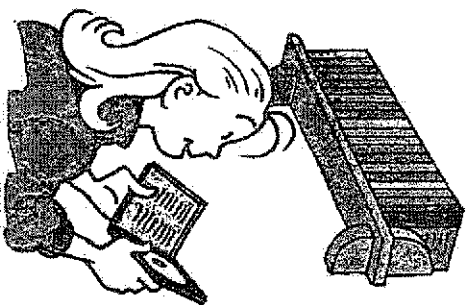
De lichten springen aan en...

Boemboemboem! Een houseconcert onder de grond.

In de caravan dreun je je bed uit.

Marga's boeken liggen voor haar.
 Wat een huiswerk hebben ze weer!
 Ze kijkt Linda wel.
 Die heeft agenda's vol werk.
 Maar Linda zit op de middelbare school!
 'Schrijf een opstel over hobby's.'
 Dat zei de meester.
 Hobby's?
 Die heeft Marga genoeg.
 Ze kijkt naar het rek met cd's.
 Muziek, is dat iets om over te schrijven?
 Of films, ze heeft video's genoeg.
 'Wat ben je aan het doen?'
 Linda is haar kamer binnengekomen.
 'Ik moet iets schrijven over hobby's.
 Weet jij iets?'
 'Kleren?' vraagt Linda.
 Marga lacht.
 Linda's kasten hangen vol.
 Of het nu bikini's zijn of pyjama's.
 Linda heeft ze volop.
 Maar ja, die werkt ook.
 'Hier, wil jij er een?'
 Linda steekt haar een lolly toe.
 'Met lolly's in de mond kunnen we beter nadenken.
 Moet het jouw hobby zijn?
 Of mag het papa's of mama's hobby wezen?
 Papa verzamelt fototoestellen.

Van die oude camera's heeft hij een kast vol.
 Is dat niets?'
 'Papa verzamelt alles!' lacht Marga.
 'Oude foto's...'
 'Weet je nog die foto's van baby's?
 Daar stonden die van ons zo mooi tussen, vond hij.'
 'En dan zijn er nog de Suske & Wiske...' vult Linda aan.
 'En de mini-auto's en...'
 'En de wapens van de Papoea's!' zegt Marga.
 'Doodeng vond mama ze, en het waren stofnesten.
 Maar volgens papa gaven ze wel iets extra's!'
 De meisjes lachen nu hard.
 'Nou, je hebt het onderwerp nu toch wel,' zegt Linda.
 'Succes ermeel! Wil je nog een paar lolly's?
 Voor het nadenken?'
 Marga schudt haar hoofd.
 Ze heeft de eerste zinnen al op papier staan:
 'Mijn vader heeft een bijzondere hobby.
 Hij maakt zijn eigen museum...'

Een arme hertogin sprak op een dag geëgerd:
'Waarom ben ik niet rijk en heb ik niks geërfd?
Ik heb een oude oom, die overdreven rijk is.
Dat is een egoïst, die het voor mij bederft.

Hij woont in een kasteel, samen met een conciërge.
Hij heeft een kok, die heerlijk eten maakt.
En met zijn drieën zitten ze daarvan te smullen.
Zo knusjes bij het vuur. Geloof maar dat het smaakt!

Ik woon in een ruïne, met kieren in de muren.
De barsten in de vloer vormen een mozaïek.
De kou trekt in mijn knieën, mijn schouders en mijn benen.
Ik ben pas drieëndertig, maar ik ben altijd ziek.

Was ik maar rijk, dan zou ik fijn gaan skiën.
Of ik ging reizen maken in een luchtballon.
Of ik ging varen in een echte onderzeeër.
Of naar Italië per trein, als dat nou toch eens kon!

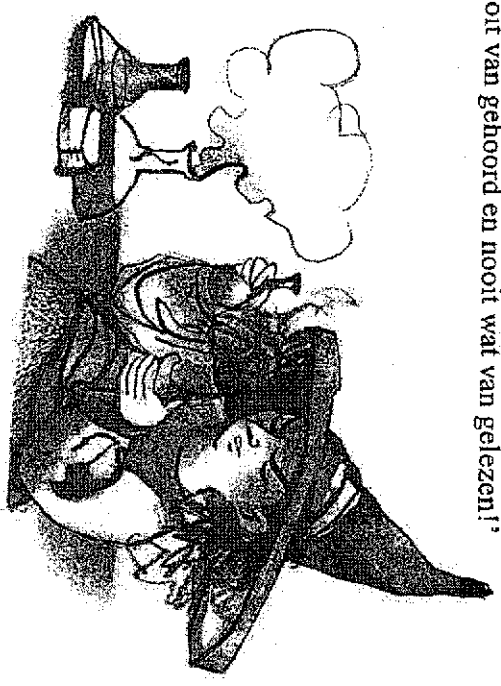
Dat kan pas als mijn oom van tweëntachtig dood is.
Dan erf ik zijn miljoenen en erf ik zijn kasteel.
Beëindigde mijn oom maar gauw zijn oude leven.
Dan krijg ik eindelijk, ja eindelijk mijn deel.

Zo-even kreeg ik plotseling twee glanzende ideeën.
Ten eerste: ik verkleed me als een oude toverheks.
Ten tweede: ik vergiftig iets, een appeltje of zo.
Wat zit je nou te lachen? Ik zeg toch heus niks gek.

Ik laat mijn oude oom zo'n appeltje opeten.
Ik hoop dat hij dan slaapt en nooit meer wakker wordt.
Die andere twee stuur ik naar West-Australië,
of ik geef ze ook een stukje van de appel op hun bord.

Geweldige ideeën, en ook origineel.
Dat heeft nog niemand ooit zo razend slim bedacht.
Ik ga meteen een weelig giffrankje bestellen.
Mijn plannetje gaat werken, vanavond, ja vannacht.

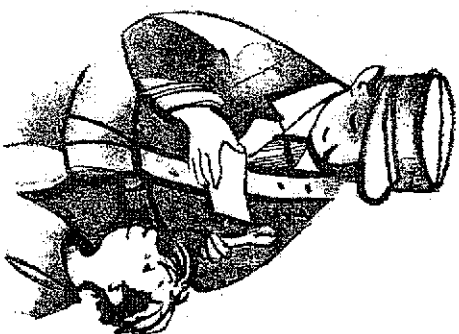
Wat? Sneeuwwitje? Wie mag dat wel wezen?
Nee, nooit van gehoord en nooit wat van gelezen!'

Bor deed nóóit iets vervelends.
Altijd was hij ongelooflijk braaf.
De moeder van Bor was boef van beroep.
Ze was erg ongelukkig met haar brave zoonjje.
'Zo Bor?' vroeg zijn moeder op een dag.
'Je bent nu groot genoeg om voor jezelf te zorgen.
Hoe dacht jij je geld te verdienen?'
'Ik wil graag verhalen schrijven, mama,' zei Bor.
'Over vlinders die van bloemen houden.
En over bloemen die van vlinders houden.
En die verhalen wil ik verkopen.'
Zijn moeder schrok zich een ongeluk.
Ze wist wel dat Bor ongelooflijk braaf was.
Maar zó braaf!
'Eerst moet je minstens zeven treinen overvallen.
En daarna mag je verhalen schrijven,' zei ze.
Bor wilde helemaal geen treinen overvallen.
Maar gehoorzaam als hij was, besloot hij te luisteren.
En verdrietig zei hij: 'Ik zal je niet teleurstellen, mama.'
'Afgesproken,' zei zijn moeder tevreden.
'En schiet nu maar op.
Dan haal je de trein van vijf over half nog.'
Nog net op tijd sprong hij in de trein van vijf over half.
Uitgeput ging hij zitten.
Toen bedacht Bor ineens dat hij geen kaartje had.
En dat hij niet wist hoe hij een trein moest overvallen.
Bor begon te huilen.
'Waarom huil je?' vroeg de conducteur, die net langskwam.

'Ik moet deze trein overvallen, meneer.
En ik heb ook geen kaartje gekocht, meneer.'
De conducteur belde de politie en Bor kreeg een bekeuring.
Hij werd opgepakt en kreeg drie dagen gevangenisstraf.

De moeder van Bor kwam meteen op bezoek.
Ze had boeken meegebracht over vlinders en bloemen.
'Wat een vent ben jij,' zei zijn moeder trots.
'Drie dagen gevangenisstraf
Je hebt het nu al verder gebracht dan ik.
Ik ben overtuigd van je boevenbloed.
Laat die andere zes treinen maar zitten.
Lees en schrijf maar.
Ik zal de eerste zijn die je verhalen koopt.
Begin maar meteen, want ik moet gaan.
Anders mis ik mijn trein nog.'

Bor deed nooit iets vervalends.

Altijd was hij *ongelukkig* braaf.

De moeder van Bor was boef van beroep.

Ze was erg *ongelukkig* met haar brave zoonje.

'Zo Bor?' vroeg zijn moeder op een dag.

'Je bent nu groot genoeg om voor jezelf te zorgen.

Hoe dacht jij je geld te verdienen?'

'Ik wil graag verhalen schrijven, mama,' zei Bor.

'Over vlinders die van bloemen houden.

En over bloemen die van vlinders houden.

En die verhalen wil ik verkopen.'

Zijn moeder schrok zich een *ongeluk*.

Ze wist wel dat Bor *ongelukkig* braaf was.

Maar zó braaf!

'Eerst moet je minstens zeven treinen overvallen.

En daarna mag je verhalen schrijven,' zei ze.

Bor wilde helemaal geen treinen overvallen.

Maar *gehoorzaam* als hij was, besloot hij te luisteren.

En *verrietig* zei hij: 'Ik zal je niet teleurstellen, mama.'

'Afgesproken,' zei zijn moeder tevreden.

'En schiet nu maar op.'

Dan haal je de trein van vijf over half nog.'

Nog net op tijd sprong hij in de trein van vijf over half.

Uitgepul ging hij zitten.

Toen *bedacht* Bor ineens dat hij geen kaartje had.

En dat hij niet wist hoe hij een trein moest overvallen.

Bor begon te huilen.

'Waarom huil je?' vroeg de conducteur, die net langskwam.

'Ik moet deze trein overvallen, meneer.

En ik heb ook geen kaartje gekocht, meneer.'

De conducteur belde de politie en Bor kreeg een *bekanning*.

Hij werd *opgepakt* en kreeg drie dagen *gevangenisstraf*.

De moeder van Bor kwam meteen op bezoek.

Ze had boeken *meegebracht* over vlinders en bloemen.

'Wat een vent ben jij,' zei zijn moeder trots.

'Drie dagen *gevangenisstraf*!

Je hebt het nu al verder *gebracht* dan ik.

Ik ben overtuigd van je *boevenbloed*.

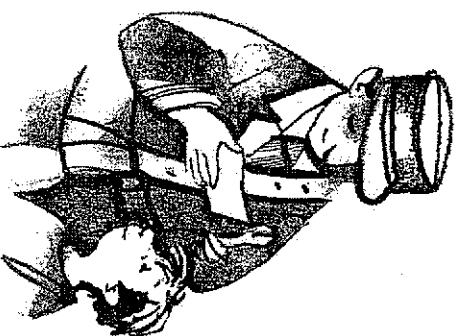
Laat die andere zes treinen maar zitten.

Lees en schrijf maar.

Ik zal de eerste zijn die je verhalen koopt.

Begin maar meteen, want ik moet gaan.

Anders mis ik mijn trein nog.'

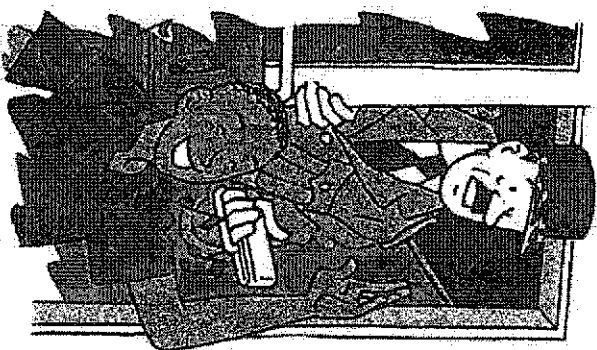
1 En wat deed jij dit weekend?

Wij gingen naar een popconcert,
een heel eind met de trein.
We hadden een coupé alleen.
Geen vreemde mensen om ons heen.
Dat vonden we wel fijn.

Nu maakten we zelf een concert.
We zongen dit couplet:
'Chauffeur, chauffeur en conducteur
rij alsjeblieft een beetje deur.'
We hadden dikke pret.

En dat concert, daar was niks aan.
Niet cool, maar saai en duf.
Toen gingen we naar een restaurant.
Daar at ik jam op een croissant.
Die jam, die smakte muf.

En 's avonds zag ik een cowboyfilm.
Die draaide op tv.
We aten popcorn en dronken wat na.
De film was net een opera.
Wij zongen keihard mee.

Een voetbalwedstrijd zag ik ook.
Van Ajax, onze club.
Het was gezellig, het was een feest.
We zongen onze stemmen hees:
'Hup Ajax, grijp de cup.'

Maar Ajax maakte geen enkel goal.
Al zongen wij: 'Ajax hup!'
De trainer sprong haast uit zijn vel.
De andere club, die scoorde wel.
Zo wonnen zij de cup.

Ik heb toch wel veel pech gehad.
Met alles, tjonge jonge.
Het weekend is voorbijgegaan.
En wat heb ik voor leuk's gedaan?
Gezongen, ja gezongen!

De vakantie is voorbij.

Thijs en Esther zitten in het vliegtuig.

Ze vliegen van Athene naar Amsterdam.

Ze krijgen een kopje thee van de stewardess.

Cola mag namelijk niet van mama.

Ze vervelen zich.

'We doen een spelletje,' zegt Thijs.

'O ja?' vraagt Esther.

'Kom op,' zegt Thijs, 'doe niet zo flauw!'

'Jij wint toch altijd,' zegt Esther. 'Maar goed dan...'

'We noemen zoveel mogelijk woorden die beginnen met "vlieg".'

Thijs begint meteen op te sommen.

'Vliegtuig, vliegmachine, vliegangst, vliegveld, vliegenier... eh.'

'Vliegen,' zegt Esther.

'Vliegensvlug, vliegennepper, vlieger, vliegetouw,' zegt Thijs.

'Vlieg op!' zegt Esther.

'Ik heb geen zin meer.'

Ze neemt een slokje van haar thee.

Thijs kijkt Esther verbaasd aan.

'Dan doen we iets anders,' zegt hij.

'Eh... woorden die beginnen met thee.'

Thijs begint meteen.

'Theemuts, theepot, theekransje, theedoek, thee-ei, theeblaadjes.

En nou jij Esther,' zegt Thijs.

Esther zegt niets.

'Weet je er soms geen?' vraagt Thijs.

'Jawel,' zegt Esther, 'thee.'

'Haha,' zegt Thijs.

Het is even stil.

Dan kijkt Esther Thijs aan.

'Ik weet een heleboel woorden die beginnen met "t".'

'Ja, jij wel,' lacht Thijs.

'Wedden?' zegt Esther. 'Om een cola, oke?'

Woorden die beginnen met "t" hè?'

'Kom maar op!' zegt Thijs.

'Daar gaat ie dan,' zegt Esther lachend.

'Tafel, Turks, telefoon, tuttebel, tante, tandpasta, tien, totaal...'

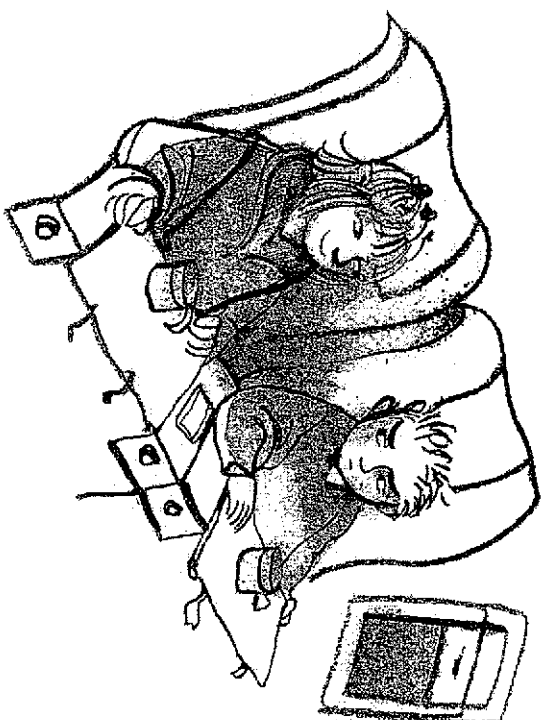
Kom maar op met die cola.

Of moet ik nog even doorgaan?'

'Ja maar... ' zegt Thijs mokkend.

'Ik zei "thee".'

'Ja,' zegt Esther, 'en ik zei "t".'

1 Geen probleem

Geopend: problemenbureau.

Kom naar het Beukennotenbos!

Met bijna al uw levensproblemen kunt u bij me komen.

Overal weet ik wel wat op. Hoe moeilijk de situatie ook is.

En hebt u geen problemen, dan zoek ik ze wel.

Een wijze uil

Op een dag had de uil niets te doen.

Dus ging hij op zoek naar problemen.

Hij vloog naar de Waddenzee, waar twee zonnevisjes zwommen.

'Zijn er hier misschien problemen?' vroeg de uil.

'Nee hoor,' antwoordden de zonnevisjes vrolijk.

'Wij maken ons nooit zorgen. Wij hebben neigens last van.

Wij hebben een goed leven met zijn tweeën.'

'Raar,' zei de uil. 'Dan hebt u tot nog toe erg veel geluk gehad.

Bijna elk dier heeft wel eens problemen.

Het lijkt me dat u dan binnenkort problemen krijgt.

Kom dan vooral bij me langs. Hier heb je mijn kaartje met mijn adres.'

Geërgerd wilde de uil wegvliegen. Hij voelde zich niet graag overbodig.

'Wacht even!' riepen de visjes.

'Stel nu dat we problemen krijgen.

De Noordzee weten we wel te vinden, of het IJsselmeer.

Maar het Beukennotenbos, hoe komen we daar?

We hebben geen poten om te lopen, geen vleugels om te vliegen.

We hebben alleen maar vinnen.'

Zie je wel, heuse problemen, dacht de uil.

'Ik kom gewoon elke week bij u langs,' zei hij.

'Elke week?' zeiden de visjes aarzelend.

'U zult vaak voor niets vliegen. Wij hebben nooit problemen.'

'Geen probleem,' zei de uil.

'Maakt u zich daar vooral geen zorgen over.'

'Maar elke week,' zeiden de zonnevisjes.

'Dat kunnen we nooit betalen.'

Alweer een probleem, dacht de uil glimlachend en hij zei:

'U krijgt de oplossingen van mij cadeau.

Zullen we dan afspreken dat ik elke maandag even langskom?'

De visjes voelden zich wat ongemakkelijk.

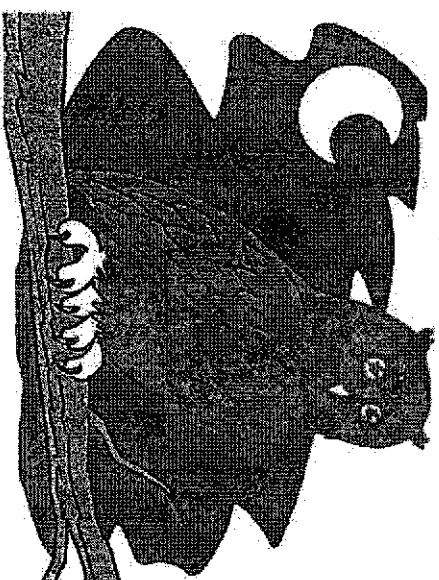
'Als u denkt dat dat nodig is,' zeiden ze bezorgd.

'Dat lijkt me het beste,' antwoordde de uil overtuigd.

Getweeën doken ze kopje onder en mompelden bezorgd:

'En als we nu op dinsdag problemen krijgen?'

Dan kunnen we heel de week op die uil gaan zitten wachten!'

Er was eens een oude dame, die Charlotte heette.

'Ik heb in mijn leven van alles ondernomen,' sprak zij.

'In een restaurant gewerkt en in een manege.

Ik heb in een caravan gewoond, in een flat.

Opera's gehoord, in taxi's gezeten.

Ik ben in China geweest en bij de cowboys.

Nu kan ik niks nieuws meer bedenken.

Ik begin dus maar weer van voor af aan.

Wat deed ik graag toen ik klein was?'

Charlotte klom op een schommel.

'Wauw' riep ze. 'Dit is verrukkelijk.'

Ze zette af, zo hard ze kon.

Stom verhaal, hé?

Lees maar niet verder, zonde van je tijd.

Je kunt beter gaan basketballen.

Of surfen op het internet.

Of je bureau opruimen.

Alles is beter dan dit oliedomme verhaal lezen.

De oude dame Charlotte wist nog hoe het moest.

Naar voor, naar achter, steeds hoger, steeds wilder.

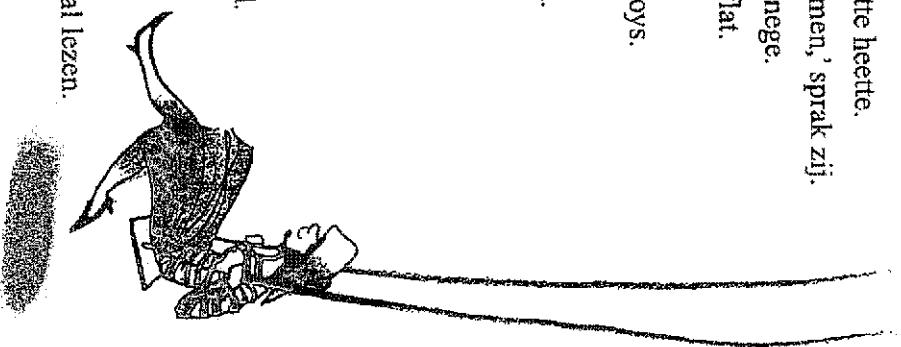
Charlotte had geen rouge meer nodig.

Haar bleke wangen kregen vanzelf kleur.

Ze zette beide handen aan haar mond.

'Schip ahoy,' schreeuwde ze, net als vroeger.

Dat had ze beter niet kunnen doen.

Ben je er nog?

Ik zei toch dat het niet interessant was?

Een oude dame op een schommel.

Wie heeft er ooit zoiets gek's gehoord?

Voorruit, ga foto's maken of auto's wassen.

Stop direct met lezen!

Dit verhaal wordt toch niks.

De schommel was juist op het hoogste punt.

Met een boog vloog Charlotte eraf.

Ze zeilde door de lucht.

Over het huis, over de garage.

Ze landde op de tractor van de buurman.

Die reed meteen weg.

Over de weg, door de straten, tegen een boom.

Charlotte zeilde weer door de lucht.

Nu landde ze voor het clubhuis van de scouts.

Met haar hoed scheef op haar hoofd kwam ze thuis.

'Zoiets wilds doe ik nooit meer,' zei ze.

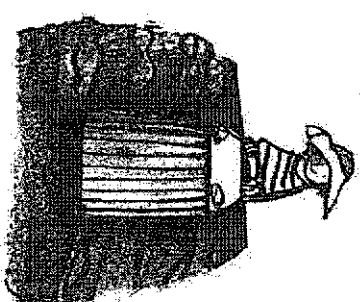
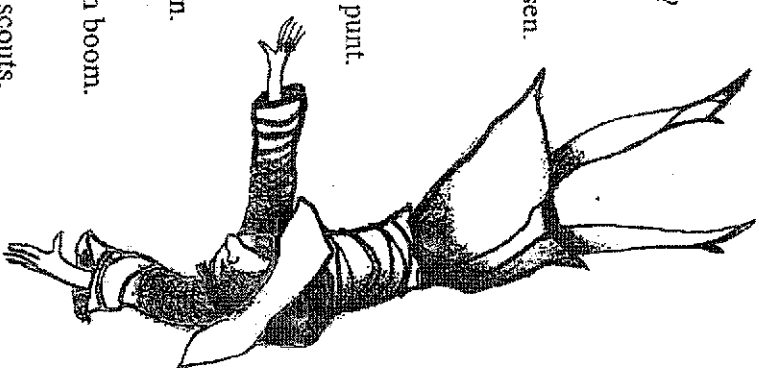
'Morgen ga ik weer gewoon met mijn motor crossen.'

Nu heb je zeker spijt, dat snap ik.

Maar jij wilde je niet laten commanderen.

Jij moest zo nodig weten hoe het afliep.

Tja, eigen schuld, dikke bult.

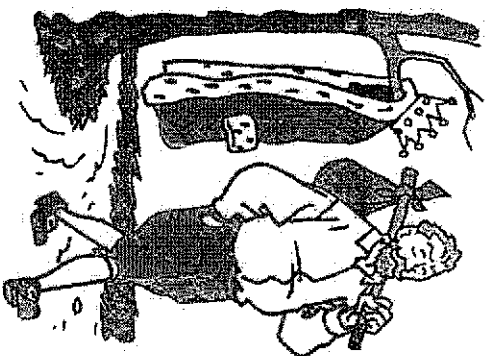

1 Koning Theodorus

Daar was eens koning Theodorus.
Die ging verhuizen naar de goot.
Zonder luxe besloot hij te leven.
Gewoon op water en op brood.

Hij wilde geen chique diners meer
met dure oesters of paté.
Geen mousse van witte chocolade
en zelfs niet eens puree.

Koning Theodorus dacht diep na.
Wat had hij nu werkelijk nodig?
Zijn horloge, zijn kroon, zijn theeservies?
Het was allemaal overbodig.

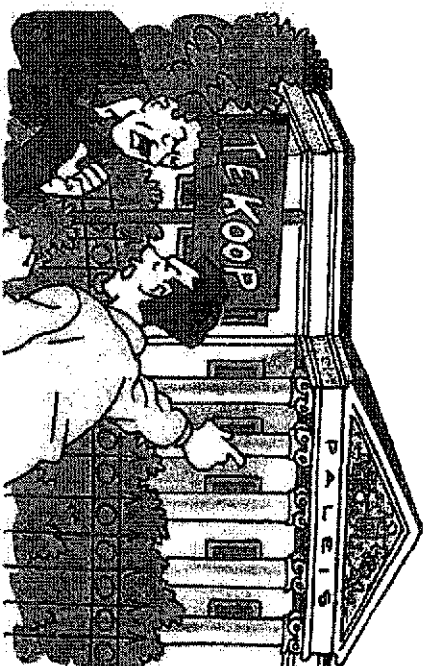
Zijn shampoo met duizend kruiden?
Zijn douchegeel of zijn bubbelbad?
Zijn ochtendjas van rood satijn?
Al dat bezit, hij was het zat.

Zijn paard, zijn koets en auto's
bleven in stal en garages staan.
Geen trein, geen tram, geen bus voor hem.
Te voet zou hij nu verder gaan.

Hij zou zijn volk het voorbeeld geven.
'Kijk mij eens aan, zo moet het zijn.
Zonder bezit en zonder bagage,
zo is het leven licht en fijn.'

'Leef zo eenvoudig mogelijk
of je nu boer bent of directeur.
Maak nimmer ruzie over bezit.
Dat scheelt je veel zorgen en gezeur.'

Maar hoe geweldig ook van die koning,
zijn besluit was niet zo wijs.
Toen de mensen ervan hoorden,
begon het geruzie om zijn paleis.

1 De plastic begonia en de theeroos

20

Eens stond in een etalage een plastic begonia.

Ze stond er al heel lang heel gelukkig.

Tot ze door een verkoper verkocht werd aan tante Thea.

Ze kwam op tante Thea's vensterbank terecht.

Een deftige theeroos vlakbij haar knuchte.

'Sorry, maar kan het zijn dat ik u niet ruik?'

'Wat bedoel je?' vroeg de plastic begonia verlegen.

'Bloemen behoren naar bloemen te ruiken,' zei de theeroos.

'En niet naar plastic, zoals u.'

De begonia voelde zich ongemakkelijk.

'Wat komt u hier eigenlijk doen?' vroeg de theeroos.

'U behoort in cafés of disco's te staan.

Of in restaurants waar geen licht binnenkomt.

En terecht, u ziet er bespottelijk uit.

Trouwens, u zou wel een douche kunnen gebruiken.

Verschrikkelijk gewoon, hoe stoffig u eruitziet.

Uw bladeren zijn meer beige dan groen.

Dat komt ervan als je van plastic bent.

Dan verkleur je zo.'

Bedroefd keek de begonia naar de grond.

Was ze nog maar thuis, in de bloemenwinkel.

'Kijk naar mij,' ging de theeroos verder.

'Ik kom hier volledig tot bloei.

Helemaal happy hier, blakend in de zon.

En hebt u dit kaartje aan mijn steel al gezien?

"I love you", staat erop.

Dat betekent dat iemand van mij houdt.

Dat kunt u ongetwijfeld niet zeggen.

Een roos is geweldig.

Een roos betekent liefde.

En wat betekent een plastic plant nou, zeg nu zelf...

Zij verbleekt en dan wordt zij vernietigd.

Neem dan zo'n mooie theeroos als ik.

Van mijn rozenblaadjes maken ze crème en olie.

Dure, geneeskrachtige olie.

Ik word er speciaal voor gekweekt.'

En zo ging de theeroos dagenlang door.

Net zolang tot ze verwelkt was.

En totdat de begonia diep en diep ongelukkig was.

'Nou, die roos heeft zijn beste tijd wel gehad,' zei tante Thea.

'Weg ermee!'

Niks crème of dure olie, daecht de plastic begonia glimlachend.

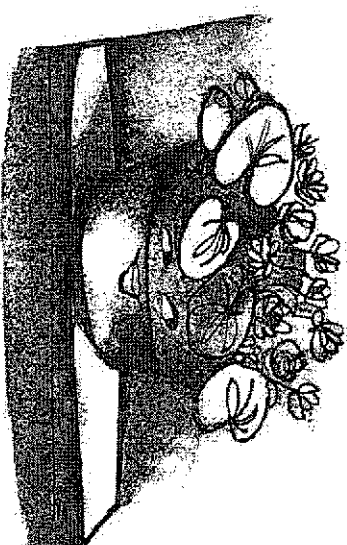
Gewoon vulnis.

'Geef mij maar een plastic begonia,' zei tante Thea.

'Die gaan veel langer mee.'

De plastic begonia rechte haar bladeren.

En lang en gelukkig stond zij nog op tante Thea's vensterbank.

Joram en Jeroen zijn een tweeling. Ze lijken sprekend op elkaar. 'Als twee druppels water', zegt de meester wel eens. Vanmiddag gaan ze oude kranten ophalen. De kranten zijn voor de school, want het geld is nodig voor het schoolkamp.

De meeste mensen zien geen verschil tussen Joram en Jeroen. Alleen als je heel goed kijkt, kun je zien dat Jeroen kleinere oren heeft. En Joram heeft wat meer sproeten rond zijn neus. Joram en Jeroen vinden het meestal leuk dat ze zo veel op elkaar lijken. Maar soms is het ook vervelend.

Joram en Jeroen belten aan bij alle huizen. Ze brengen stapels kranten naar de stoep. De stapels blijven daar liggen tot de meester komt. Hij haalt samen met enkele ouders de kranten op met de auto. Joram gaat ook langs bij een groenteman, maar die heeft de kranten zelf nodig. Als Joram de winkel uit loopt, let hij niet op. Hij struikelt, en duwt een kist met appels omver. De appels rollen door de winkel zo de straat op. Joram maakt dat hij wegkomt.

Mopperend begint de groenteman de appels op te rapen. Net op dat moment komt Jeroen aanlopen. De groenteman ziet Jeroen en grijpt hem in zijn kraag. 'Opruimen!' zegt hij. 'Alle appels netjes oprapen en in de kist doen. Moet je maar beter uitkijken.' Jeroen kijkt de man verbaasd aan, maar dan ziet hij in de verte zijn broer staan lachen. Nou ja, zo iets kan dus gebeuren als je precies op elkaar lijkt.

Op het stationsplein hangen twee slungels tegen een hek. Eén van de twee slentert naar de kiosk en levert twee flesjes in. Het statiegeld stopt hij in zijn broekzak. De andere jongen kijkt spiedend het stationsplein rond.

Achter een pilaar staat een politie-agent. Hij houdt de twee slungels in de gaten, want hij vertrouwt het zaakje niet. De jongens zien hem niet staan en de agent komt ook niet te voorschijn.

Het wordt stil op het stationsplein.

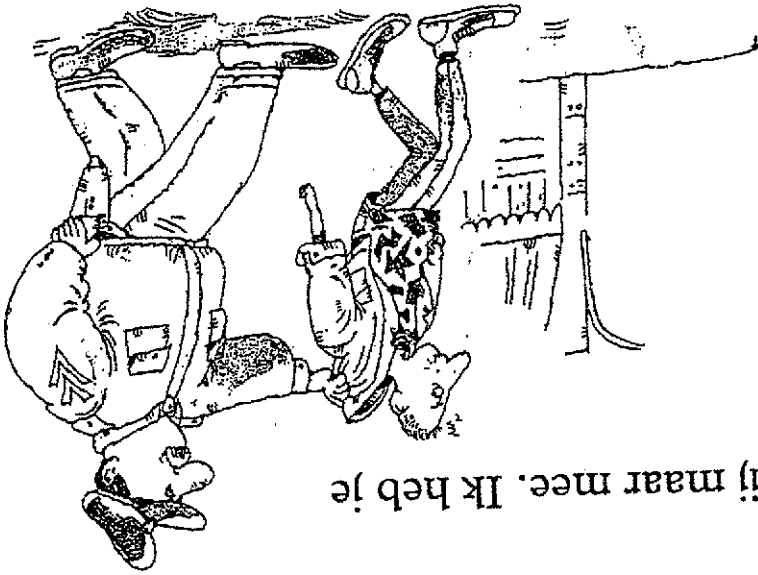
De beheerder van de kiosk sluit af en gaat weg.

De jongens wachten nog even en slenteren dan naar de kiosk. Eén van de twee loopt naar de zijkant en breekt de deur open. De ander blijft vooraan staan en houdt alles in de gaten.

Nu komt de politie-agent in aktie.

De jongen voor de kiosk ziet de agent komen, geeft en schreeuw en rent hard weg. De jongen in de kiosk zit in de val. Als hij naar buiten komt, staat de politie-agent hem op te wachten.

'Zo,' zegt de agent. 'Kom jij maar mee. Ik heb je op heterdaad betrapt.'

Janneke en Lonneke duwen de rubberboot van de kant af. Ze springen in de boot en pakken de peddels. 'Nu allebei tegelijk,' zegt Janneke, 'want anders gaan we scheef.'

Maar ze peddelen niet gelijk. De boot gaat de verkeerde kant op. Lonneke begint te giechelen.

'Niet giechelen,' zegt Janneke, 'dan moet ik ook lachen.'

Als we van de jongens willen winnen, moeten we oefenen. Met giechelen bereiken we niets.'

Dat is waar. Lonneke doet meten haar best, maar precies gelijk peddelen is moeilijk. De peddels moeten tegelijk in het water gaan en ook tegelijk naar achteren worden getrokken. Anders gaat het nog niet goed.

Janneke en Lonneke oefenen een hele poos door. Het gaat steeds beter. Ze kunnen al een stukje rechtuit varen.

Maar ze hebben niet op het weer gelet. Boven het meer hangen donkere wolken.

Op eens begint het te spetteren.

'Hè bah, het regent,' zegt Janneke. 'Kom, vlug naar de kant.' Het peddelen gaat nu prima. Ze varen in een rechte lijn naar de aanlegsteiger.

Op de kant staat iemand op de meisjes te wachten. Het is hun moeder. Ze heeft een paraplu bij zich.

'Goed van jou, man!' roept Janneke, als ze haar moeder met de paraplu ziet.

'Ik vind jullie ook goed,' roept mama terug. 'Jullie oefenen flink. De aanhouder wint.'

De keukenvloer moet betegeld worden. De vader van Hanna en Maarten heeft precies berekend hoeveel tegels en cement er nodig zijn.

Op vrijdagmiddag is het dan zover. Alles is goed geregeld. Aan het begin van de middag worden tegels en cement geleverd. Hanna en Maarten zijn op school. Die kunnen dus niet in de weg lopen. De hele middag werken hun vader en moeder hard door. Als de vloer bijna klaar is, blijken er twee tegels tekort te zijn. Hun vader besluit de tegels er zondag tussen te lijmen, maar het laagje cement ligt er al wel.

Als Hanna en Maarten uit school komen, is alles klaar. Ze mogen nog niet in de keuken, want het cement moet eerst hard worden. Na het eten zit Hanna met haar vader en moeder in de kamer. Maarten wil nog naar buiten, maar hij gaat eerst naar zijn kamer om een pakje kauwgom pakken. Verdorie, hij heeft geen kauwgom meer. Maar zijn zus heeft vast nog een heleboel. Maarten weet precies waar Hanna haar kauwgom altijd verstopt. Achter de pannen in de keuken. Hij gaat stilletjes naar de keuken, pakt het pakje kauwgom en loopt dan naar buiten.

De volgende morgen roept Hanna: 'Mama, mijn kauwgom is gepikt. Dat heeft Maarten gedaan.'

Maar Maarten ontkent. Hij zegt van niets te weten.

Hun vader komt ook de keuken in. Hij kijkt rond en zegt:

'Jongetje, lengens hebben korte benen. Je zult nieuwe

kauwgom voor je zus moeten kopen. Kijk maar eens hier.'

Maarten kijkt naar de vloer. Op de plek waar de twee tegels ontbreken, staat Maartens schoenafdruk in het cement.

Bastiaan en Mario vervelen zich. Mario is het neefje van Bastiaan en logeert een paar dagen bij hem. Vanmorgen is hij angekommen. De twee jongens hangen op het klimrek voor de school en kijken naar de wolken.

'Er is hier niets te beleven,' zegt Mario. 'Als ik had geweten dat het hier zo saai was, dan was ik thuis gebleven.' 'Heb je gisteravond nog teevee gekeken?' vraagt Bastiaan. 'Nee,' zegt Mario, 'daar had ik geen zin in. Ik heb een stripboek gelezen.'

'Nou, dan kunnen we daar dus ook niet over praten,' zegt Bastiaan. 'En ik heb geen zin om alles te vertellen. Daar ben ik veel te lui voor.'

Een poosje is het stil. Dan zegt Mario: 'Ik heb snoepjes meegekregen. Zullen we die alvast maar verdelen? Dan hebben we wat te snoepen.'

'Goed,' zegt Bastiaan.

Als de snoepjes op zijn, dwarrelt het snoepzakje naar beneden. De jongens kijken er niet eens naar.

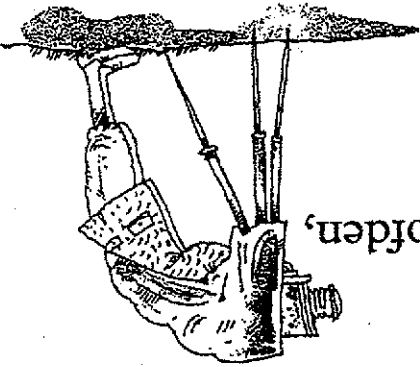
Bastiaan gaat zitten en kijkt over het plein. 'Ik weet wat,' zegt hij dan. 'We laten ons omlaag zakken, met ons hoofd naar beneden. Met onze voeten houden we ons dan tegen.' 'Dat kan ik makkelijk,' zegt Mario.

De jongens gaan op hun buik liggen en schuiven voorzichtig omlaag. Ze kunnen het echter niet houden, want hun voeten schieten los. Met een plof klappen ze op de grond. 'Aui!' Op straat staat een man te kijken. 'Jaja,' zegt hij, 'sommige jongens moeten eerst leergeld betalen.'

'Hee Ronald! Heb je dit gelezen?'
Lisa wijst naar een advertentie in de krant.
'In de bibliotheek gaan ze een tentoonstelling houden,'
zegt ze. 'Over fotografie. Er is ook een fotowedstijd aan
verbonden. De bezoekers mogen de mooiste foto's
aanwijzen. Leuk hè? Daar wil ik wel naar toe.'
'Wanneer is die tentoonstelling?' vraagt Ronald.
'Even kijken,' zegt Lisa. 'De opening vindt plaats in de
kerstvakantie, maar je kunt er in januari en februari
ook nog naar toe. De tentoonstelling wordt na de
voorjaars-vakantie gesloten.'

Lisa en Ronald gaan met hun vader naar de tentoonstelling.
De tentoonstelling gaat over de geschiedenis van de fotografie.
Foto's en tekeningen laten zien hoe de eerste foto's gemaakt
werden en hoe dat nu gaat. In vitines staan antieke
fototoestellen tentoongesteld.

Ze komen bij de vakantiefoto's. Lisa en Ronald doen mee
aan de fotowedstijd. Ze vullen allebei een formulier in.
'Welke foto's vind jij het mooist?' vraagt Ronald aan Lisa.
Lisa vertelt welke ze gekozen heeft.
'Ik heb heel andere,' zegt Robert.
'Dat geeft toch niet,' zegt hun vader, 'zoveel hoofden,
zoveel zinnen.'

Op de televisie wordt het programma onderbroken.

De omroepster leest een mededeling voor:

'De politie zoekt dringend niet in de buurt van de

kerncentrale van Borssele te komen. Door een ongeval met

een helikopter zijn de wegen langs de kerncentrale geblokkeerd.

De helikopter is door motorstoring neergestort. De piloot is

met een hersenschudding naar het ziekenhuis gebracht. De

kerncentrale zelf is niet beschadigd. Wel heeft de helikopter

enkele lichtmasten en lantaarnpalen geraakt. Een nabijgelegen

opslagplaats voor stookolie staat in brand. Grote roetwolken

belimmeren kilometers ver het zicht. Mensen die in de buurt

van de centrale wonen, moeten hun deuren en ramen gesloten

houden. Nadere informatie volgt zo spoedig mogelijk.'

Bij de brand zijn vijf brandweerwagens in actie.

Een zesde brandweerwagen komt met veel kabaal aanrijden.

'Die is er lekker vroeg bij,' zegt een brandweerman. 'We zijn

bijna klaar met blussen.'

'Och, ze kunnen helpen met het nablussen,' zegt een ander.

'Dan hoeven wij dat niet te doen, en zijn we wat vroeger thuis.'

'Nog een geluk dat de kerncentrale niet is geraakt door de

helikopter,' begint de eerste weer.

'Ja,' zegt de ander. 'Dat was een dubbelte op zijn kant.

De helikopter heeft een lichtmast geraakt en is toen weggedraaid

van de centrale. Een geluk bij een ongeluk.'

